

всичкият листа на дърветата, за които бѣше вързанъ. Дигналъ хоботъ нагоре, той ревъше, лѣгаше на земята, тъпчеше по нея, като че ли желаше да се провали въ нея. После отново се дигна и започна да реве и се хвърля. Най-после той се умори. Той изгуби всѣкаква надежда да се освободи. Наведе глава и стоеше покоренъ, неподвиженъ, печаленъ, като потреперваше цѣлъ.

„Когато всичките пленени слонове бѣха свързани по такъвъ начинъ, тогава се зачуха нѣжни звукове на флейта. Стана нѣщо необикновено. Всички слонове наостриха уши и заслушаха тази музика. Изглеждаше, че тя ги умиляваше и укротяваше. Само младитѣ слонове продължаваха да се хвърлят и реватъ, тѣ ди- гаха около себе си облаци прахъ и залавяха всичко, каквото имъ попаднѣше на дългитѣ хоботи.“

Дресиране на слона.

Благоразумието, спокойствието и смислеността, съ които слоноветѣ понасятъ своето робство, сж необикновени и чудни. Особено е чудно достойнството, съ което слоноветѣ се подчиняватъ на човѣка. Отначало, когато сж пленени, тѣ употребяватъ всички сили и всички хитрости, за да се борятъ. Когато видятъ, че усилията имъ сж напразно, тогава съ тъга се покоряватъ на съдбата си. Тѣхниятъ видъ неволно ни кара да ги съжаляваме. Струва ни се, че всѣки слонъ, като ни гледа, казва ни съ малкитѣ си умни и добри очи: „Азъ не ви сторихъ нищо, — защо ме лишихте отъ най-голѣмото за всѣко живо съ-“